

TIDSKRIFT FÖR POLITISK FILOSOFI
NR 3 2018 | ÅRGÅNG 22

Bokförlaget THALES

IVAR ARPI OCH ADAM CWEJMAN:

Så blev vi alla rasister, Stockholm: Timbro, 2018.

IVAR ARPIS OCH Adam Cwejmans bok »Så blev vi alla rasister» påminner mycket om en klassisk diskursanalys. Boken är en tematisk diskussion av svensk politisk diskurs i frågan om etnicitet, identitet och diskriminering. Detta samtal, som fortfarande pågår, började i deras narrativ med REVA-debatten. REVA var ett samarbete mellan Migrationsverket, Polisen och Kriminalvården som syftade till att öka effektiviteten i att verkställa utvisningar av personer utan tillstånd att vistas i Sverige. Debatten kom att handla om att Polisen använde ett utländskt utseende som bedömningskriterium för att välja ut vilka som skulle kontrolleras. Arpi och Cwejman skildrar hur debatten kom att bli väldigt hård, och hur begreppet »rasist» breddades, från att tidigare nästan uteslutande använts mot personer som var övertygade rasideologer till att omfatta (vissa) personer som identifierade sig som antirasister. Denna trend spårar Arpi och Cwejman till en ideologisk miljö som de kallar den »nya antirasismen». Till skillnad från den antirasism som författarna bekänner sig till, som beskrivs som »färgblind», beskrivs den nya antirasismen som fixerad vid ras och hudfärg. Här determinerar hudfärgen ens politiska intressen, ens erfarenheter och ens status i en hegemonisk rashierarki.

Arpi och Cwejman beskriver vad de uppfattar som de viktigaste teoretiska begreppen inom den nya antirasismen. Dessvärre definieras inte dessa begrepp. I de fall där de beskrivs är beskrivningen missvisande. Nedan följer min beskrivning av dessa begrepp.

(1) *Privilegium* är uppfattningen att vissa personer får sociala fördelar i kraft av att anses tillhöra en viss social kategori. Detta beskrivs av författarna som: »Man ser att vita män har mer makt i samhället – mätt kollektivt i förmögenhet och höga positioner –

och kallar detta för ett privilegium. Man har tagit innebörden i ordet prestation och fört in i privilegium.» (s. 54) Arpi och Cwejman menar att den här idén liknar den kristna idén om arvsynd.

(2) *Strukturell rasism* är uppfattningen att diskriminering kan beskrivas i termer av samhällsstrukturer. Till exempel kan t.ex. antisemitism reproduceras och påverka individer genom stereotypa narrativ om judar, genom att politiska beslut fattas som indirekt missgynnar judar (till exempel att anställda måste kunna jobba även på judiska helgdagar) och andra strukturella fenomen. Detta beskrivs av författarna som uppfattningen att »en handling är rasistisk först då den bärs upp av ekonomisk makt, segregation och systematiskt kulturellt förtryck» (s. 54).

(3) *Identitetspolitik* är en politisk strategi att skapa en mobilisering kring en delad identitet. Som sådan strävar identitetspolitiken att anpassa politiska frågor till att handla om denna identitet. Till exempel anser vita etnonationalister att den sexuella revolutionen och legalisering av aborter och preventivmedel är ett hot mot den vita rasens överlevnad. Författarna beskriver tyvärr aldrig vad identitetspolitik är.

(4) *Intersektionalitet* är uppfattningen att identitetspolitiken är alldeles för reduktiv och att det finns flera, överlappande identiteter som är politiskt och etiskt relevanta. Istället för att skapa mobilisering kring *en* delad identitet anser förespråkare av intersektionalitet att olika individer kan bygga identitetsöverskridande koalitioner och att de, trots olika erfarenheter, kan ha liknande politiska intressen. Arpi och Cwejman menar att ur denna teori följer antagandet att »nästan oavsett vad den underordnade gör kan det förklaras av det förtyck som denne utsatts för ovanifrån» (s. 84).

Eftersom dessa begrepp är viktiga för att förstå den nya antirasismen, så är det synd att Arpi och Cwejman inte lyckas beskriva dem på ett begripligt sätt. Läsaren får också intrycket att författarna inte ser att det finns en spänning mellan (3) och (4).

Arpi och Cwejman föreslår två teoretiska begrepp för att förklara hur personer inom den nya antirasismen tycks dra så pass (i deras skildring) radikala och bisarra slutsatser. Det ena, hämtat från

Nietzsche, är *ressentiment*. Ressentiment är en känsla av avund och bitterhet som kan vara en potent politisk drivkraft. Centralt för den som hyser ressentiment är att makt förknippas med förtryck, vilket är en förklaring till att aktivister inom den nya antirasismen ständigt försöker att skildra hur de blir offer för privilegierade människors dominans.

Det andra begreppet är *ståndpunktsepistemologi*. Enligt Arpi och Cwejman innebär ståndpunktsepistemologi att en viss sorts kunskap bara är möjlig att erhålla genom vissa typer av erfarenheter. Det innebär att människor som inte har erfarenhet av att bli utsatta för rasism inte vet hur det är att bli utsatt för rasism. Problemet med ståndpunktsepistemologi, enligt Arpi och Cwejman, är att den skapar en sorts »mental separation» och att »[f]ysisk separation blir den logiska följderna av mental separation» (s. 76).

Det finns i min mening ett stort behov av en systematisk kritik på svenska av de idéer som försvaras av debattörer och akademiker i den ideologiska miljö som Arpi och Cwejman skildrar. Vad menas med »representation» och »mångfald»? Vem har rätt att bestämna vem som representerar vem? Dessvärre kommer den som förväntar sig en intellektuellt rigorös kritik av detta tankegods i vår samtid att bli besviken.

I likhet med vad som är brukligt för diskursanalysen finns i denna bok också en tes, att den nya antirasismen är en antiliberal, upplysningsfientlig, reaktionär rörelse vars dolda agenda är ett segregerat samhälle (s. 8). Den här recensionen kommer att försöka beskriva deras resonemang och testa hur väl de står sig. Det är möjligen en orättvis ansats. Arpi och Cwejman är inte filosofer, och tycks inte försöka presentera ett koherent argument för sin tes. Istället skönjer vi argumenten mellan raderna i redogörelserna av vad olika debattörer sagt. Ibland insinueras tesen. Trots det tror jag att en ansats som tar deras resonemang på allvar är berättigad. De idéer och begrepp som beskrivs i den här boken har varit föremål för omfattande debatt, och vi måste förstå dessa idéer och Arpi och Cwejmans tolkning av dessa för att förstå vad den här boken handlar om. Arpi och Cwejman gör nedslag i olika debatter, och framför

specifika invändningar mot teser i dessa. Eftersom den här recensionen avser att följa argumenten kommer den också att följa bokens fragmentariska form.

Hur förstås »ras»?

ENLIGT FORSKARE INOM området kritiska vithetsstudier är »vithet» en social konstruktion som tillskrivs vissa människor när de uppfattas som just vita. Personer som uppfattas som vita kan i kraft av detta åtnjuta fördelar i vissa situationer. Till exempel kan de uppfattas som mer intelligenta, värtaliga eller pålitliga. Detta kan innebära att de får möjligheter som de inte annars hade haft. Detta kallas för »vithetsprivilegium». Arpi och Cwejman beskriver detta resonemang i sin bok. Men Arpi och Cwejman menar att ledande aktivister och akademiker inom den nya antirasismen som påstår att vithet är en social konstruktion *egentligen* delar 30-talets rasideologers uppfattningar om ras. Detta påstående är både anmärkningsvärt och centralt i bokens senare diskussioner av den nya antirasismen.

Författarna verkar inte förstå hur begreppet social konstruktion används i den diskurs de analyserar. Arpi och Cwejman tycks anta att om ett fenomen är en social konstruktion, så är det fenomenet i någon bemärkelse enkel att dekonstruera, bortse från, eller av mindre vikt för samhället. Om ras »bara» är en social konstruktion, då kan ras inte rimligen vara ett viktigt politiskt och socialt begrepp, resonerar Arpi och Cwejman. Men sociala konstruktioner kan faktiskt vara svåra att bortse från eller dekonstruera. Ett exempel på en social konstruktion som är svår att bortse från är pengar. Oavsett vad jag anser om pengar så behöver jag pengar för att överleva.

Utrustade med missförståndet att sociala konstruktioner inte kan vara så viktiga kontrasterar författarna denna uppfattning med hur akademiker och aktivister inom den nya antirasismen använder begreppet »ras». För många är ras en viktig, till och med central, aspekt av deras politiska och sociala identitet. I den här miljön spelar även begreppet »ras» en viktig roll som analytiskt verktyg. Ett exempel på den centrala roll som ras intar i den här ideologiska

miljön påminner om hur marxistisk teori resonerar kring klasstillhörighet som något som bestämmer ens »legitima» politiska intressen. En del akademiker menar på ett motsvarande sett att ens socialt konstruerade rastillhörighet är den mest politiskt relevanta identiteten, och att den identiteten bör bestämma ens politiska intressen. Samtidigt vet Arpi och Cwejman, då det nämns i ett senare kapitel, att begreppet intersektionalitet används flitigt inom den ideologiska miljö som de kritiserar. Det är symtomatiskt att författarna inte ser att intersektionalitetsteorin är en explicit kritik av den ovan nämnda uppfattningen att endast ras bestämmer ens legitima politiska intressen. Istället för att reducera alla maktrelationer till en dimension (män/kvinnor, vita/svarta), poängterar intersektionalitetsteorin att det finns många olika typer av makt- och dominansrelationer, och att de samverkar på olika sätt. Men i Arpi och Cwejmans skildring av den nya antirasismen finns inga motsättningar eller diskussioner. Istället träder bilden fram av en monolitisk ideologisk miljö.

Arpi och Cwejman menar att eftersom aktivister och forskare inom den nya antirasismen anser att ras är så viktigt, så måste det innebära att personer inom den nya antirasismen *egentligen* anser att ras inte är en social konstruktion, utan delar nazisters föreställningar om rasers essentiella natur. Detta leder till konspiratoriska misstankar om en dold agenda hos personer som skriver om vithet, till exempel när Arpi och Cwejman citerar skribenten Judith Kiros:

»Jag älskar dem [vita], men någonstans föraktar jag dem också: så mjuka, mjölkvita, som någonting alldeles nykläckt.»

Arpi och Cwejman ser detta som ett uttryck för essentialism om raser: »Så uttrycker sig bara någon som ser hudfärg, eller rastillhörighet, som en essentiell egenskap som definierar en människa» (s. 18). Arpi och Cwejmans poäng är att det är problematiskt att tillskriva (socialt konstruerad) ras en viktig roll i sociala förklaringar. Men för att försvara det påståendet skulle författarna på allvar behöva ta itu med de argument som aktivister och akademiker presenterar för sin sak. Istället avfärdas dessa med att förknippas med

en ideologi som läsaren förmodas ogilla, ett klassiskt retoriskt knep som kallas »guilt by association». Även om påståendet att samma begrepp används av nazister och nya antirasister stämde, så är det inte självklart att det är dåligt att använda samma begrepp som någon som i övrigt varit omoralisk.

Men Arpi och Cwejman menar också att den nya antirasismen anammat metoder som är lika trubbiga som nazisternas (s. 45). Trubbighet, i bemärkelsen att en åtgärd omfattar personer den inte var avsedd att omfatta, är dåligt. Men det beskrivs inte på vilket sätt den nya antirasismens metoder kan anses vara lika trubbiga som nazisternas metoder. Läsaren, tycks det som, förväntas redan hålla med om slutsatsen.

Mångfald eller meritokrati?

MERITOKRATI ÄR ETT ideal där personer befordras och rekryteras till attraktiva yrken på grundval av sin lämplighet och inget annat. I praktiken blir därmed hur begreppet »lämplighet» ska definieras avgörande. De som förespråkar en större mångfald i rekryteringar menar att begreppet lämplighet i en del fall har definierats snävt, utifrån vissa idéer som inte tillskriver vissa relevanta färdigheter och kvalitéer ett tillräckligt värde. Till exempel påtalas att kunskap i att tala arabiska eller farsi kan vara en färdighet som bör anses vara relevant i större utsträckning än idag. Lämplighet skulle också kunna omfatta relationen mellan ett yrke och det sammanhang i vilket yrket ska utövas i. Till exempel kan en polis som är muslim ha lättare att bygga upp ett förtroende med representanter från det muslimska civilsamhället. Slutligen kan en kandidats lämplighet också bedömas utifrån den gruppdynamik som kandidaten bidrar till. Till exempel kan ökad mångfald med avseende på kön i ett arbetslag bidra positivt till arbetslagets sammanlagda kompetens.

Arpi och Cwejman skildrar hur den nya antirasismen påverkat mångfaldsarbetet inom till exempel Sveriges Television. Den relevanta frågan, som Arpi och Cwejman korrekt identifierar, är huruvida de mångfaldssatsningar som föreslagits av nya antirasister är verksamma i att främja jämlikhet och rättvisa. Tråkigt nog hävdar

de redan i nästa mening att dessa inte bara är verkningslösa, utan också skadliga för att uppnå målen (s. 47). Läsaren får här dessvärre inte veta hur Arpi och Cwejman kommit fram till den insikten, eller vilken litteratur de förlitat sig på, eller om påståendet kan kvalificeras på något sätt. Läsaren tycks antas anse att det är självvident att alla mångfaldssatsningar är självmotverkande. Arpi och Cwejman för inte en diskussion om hur lämplighetsbegreppet påverkar mångfalden och meritokratin på arbetsplatser. Istället tycks de utgå från antagandet att det finns en inneboende konflikt mellan ambitionen att öka mångfalden och att fördela tjänster på ett meritokratiskt sätt. Redan här har alltså Arpi och Cwejman definierat bort problemet genom att utan vidare argument förneka den centrala premissen i mångfaldsförespråkarnas argument, att lämplighetsbegreppet borde utökas på vissa sätt.

Arvsynd

ARPI OCH CWEJMAN påstår att resonemanget om privilegium handlar om att »man är sina attribut», och att en vit person föds med en moralisk skuld som är en essentiell aspekt av hudfärgen (s. 51–52). Detta påminner om begreppet »arvsynd», anser författarna. Enligt Arpi och Cwejman innebär den antirasistiska teorin om arvsynd att oavsett om en vit person engagerar sig mot rasism eller identifierar sig som antirasist, så bär den personen en sorts skuld som inte går att befria sig från. Men denna tolkning av teorin om privilegier stämmer inte, och kan rimligen beskrivas som en »halmgubbe».

Enligt teorin om vithetsprivilegium får personer som åtnjuter detta privilegium bättre livsvillkor (allt annat lika), inte på grund av förtjänst, utan på grund av en orättvis makthierarki. Vi är alla med och reproducerar denna hierarki, och kan därmed klandras. Men de som gynnas av en viss hierarki har ett större moraliskt ansvar att motverka den, enligt denna teori, även om personen i sig inte är mer skyldig än någon annan i att upprätthålla hierarkin. Resonemanget kan illustreras med följande analogi. Om mina föräldrar stulit pengar från dina föräldrar och detta resulterat i att jag

är rik och du är fattig skulle du vara moraliskt berättigad att kräva kompensation av mig även om jag var oskyldig och kanske till och med ovetandes om stölden. Huruvida jag verkligen har ett ansvar att kompensera dig kan diskuteras. En invändning mot idén att de som gynnas av en orättvis hierarki också har ett särskilt ansvar att motverka den hierarkin är att de kanske saknar vissa viktiga resurser för att motverka dessa orättvisor. Till exempel kan det vara så att Barack Obama har större möjligheter att motverka rasdiskriminering i USA än vad George W Bush har. Om detta stämmer är det inte orimligt att Obama också har större ansvar att agera än vad Bush har, även om den senare gynnats mer.

Hursomhelst säger ingenting inom teorin om vithetsprivilegium att vita bär en arvsskuld i kraft av att vara vita. Inte heller påstås det att alla vita är mer privilegierade än alla som faller utanför den här kategorin. Det som påstås är att vita är mer privilegierade *allt annat lika* i vissa sociala sammanhang.

Strukturell rasism

ENLIGT ARPI OCH Cwejman hyste medborgarrättsrörelsen i USA en godartad form av antirasism, en där rasismen sågs som ett resultat av okunnighet som kunde motarbetas genom utbildning och opinionsbildning. Den nya antirasismen är däremot, enligt författarna, kritisk mot upplysningsprojektet i sin helhet.

Här vill jag ge Arpi och Cwejman delvis rätt. Inom den ideologiska miljö som författarna kritiserar finns idag en intensiv debatt om det liberala samhällskontraktet. Vissa menar att det liberala samhällskontraktet alltid vilat på ett implicit antagande om rasmässig dominans, och att ett jämlikt samhälle kräver att vi reviderar detta samhällskontrakt i grunden (Mills 1997). Andra inom den nya antirasismen hävdar att trots att det liberala samhällskontraktet formulerades av rasister, som Jefferson, Kant och Hume, så är kontraktet tillräckligt flexibelt för att kunna vara ramen för ett inkluderande samhälle (Kymlicka 1995). Arpi och Cwejman tycks tyvärr ovetandes om denna diskussion nya antirasister emellan. Detta är verkligen synd, för deras analys hade varit mycket mer intressant

om större ansträngning gjorts för att förklara varför den antiliberala antirasismen uppfattas som plausibel av många. Liberalismens historia är kantad av rasistiska övergrepp och teoretiska verktyg för att rättfärdiga dessa på ett »färgblint» sätt. Till exempel ansågs det oförenligt med liberala principer att blanda sig i ekonomin för att förhindra svält. Den här typen av resonemang bidrog till att miljontals människor svält i Indien, även när det fanns gott om mat. I ljuset av det kan modern liberal antirasism framstå som ännu ett projekt för eliter att osynliggöra orättfärdiga makthierarkier (Davis 2000; Sen 1981).

Oavsett om jämlikhet är förenlig med det liberala samhällskontraktet så kan frågan om strukturell diskriminering diskuteras. Inom de olika teoretiska positionerna om strukturell diskriminering finns stor mångfald, så ett resonemang om vad strukturell diskriminering är skulle inte rymmas här. Det gör däremot Arpis och Cwejmans uppfattning av detta begrepp. Denna kan sammanfattas så här:

1. Alla de skillnader som observeras mellan t.ex. svarta och vita förklaras av diskriminering (s. 56).
2. Strukturell diskriminering är en allenarådande kraft som påverkar allt (s. 58).
3. Att ifrågasätta strukturell diskriminering är att bekräfta strukturell diskriminering (s. 61).

Så vitt jag vet stämmer inget av dessa påståenden om någon av de teoribildningar som använder sig av begreppet »strukturell diskriminering». Ingen tror på allvar att faktorer som utbildning, sociala nätverk och andra relevanta färdigheter inte kan förklara några skillnader i till exempel lön eller anställning mellan svarta och vita. Inte heller är strukturell diskriminering en allenarådande kraft. Däremot är det en vanlig uppfattning att strukturell diskriminering på ett subtilt sätt kan påverka människors beslut utan att de själva är medvetna om det. I vilken mån detta sker kan diskuteras, men att stereotyper och fördomar kan påverka ens agerande utan att man begriper det är inte kontroversiellt. Föreställningen att strukturell

diskriminering bekräftas av att den förnekas är kanske den märkligaste tesen som Arpi och Cwejman tillskriver denna teori. Vad som däremot ofta påstås inom den här traditionen är att personer som gynnas av en viss dominanshierarki i vissa fall kan ha incitament att förneka eller inte se hierarkin.

Separatism

BLAND EN DEL organisationer förekommer praktiken separatism. Det går ut på att vissa möten, platser eller grupper exkluderar vissa personer på grundval av deras ras, kön eller någon annan egenskap. Motiveringarna till separatism kan variera. I vissa sammanhang vill den exkluderande gruppen diskutera vissa erfarenheter med andra som förmodas dela dessa utan att behöva förhålla sig till personer som saknar erfarenheterna. Det kan till exempel handla om kvinnor som har en erfarenhet att bli behandlade på ett visst sätt i egenkap av att vara just kvinnor, eller om personer som har ett alkoholmissbruk.

En annan motivation till separatism är att gruppen som exkluderas anses vara förhatlig eller på andra sätt dålig av de som exkluderar. Det finns förstås fler skäl till att vilja exkludera en viss grupp. Men skälet till varför exkluderingen sker kan vara av etisk relevans. Dessa distinktioner gör inte Arpi och Cwejman. De jämför separatismen inom den nya antirasismen med rassegregationen i den amerikanska södern och påstår att »effekten blir densamma, det vill säga en rasbaserad separatism som delar in människor i raskategorier» (s. 78). Men även om effekten av separatism i den amerikanska södern och på fikarum i Stockholm är lika i detta avseende, skulle de flesta hålla med om att de är olika i andra, minst lika relevanta avseenden. Men dessa olikheter är inte intressanta för författarna, som än en gång tycks vara ute efter att göra en »guilt by association»-poäng.

Även om författarna medger att separatism går att kombinera med inkluderande aktivism, som i den amerikanska medborgarrättsrörelsen, anser de att nya antirasister står för »en absolut separatism». Men många av de organisationer/institutioner som för-

fattarna själva nämner som en del av den nya antirasismen är inte separatistiska. Till exempel är varken SSU eller magasinet *Bang* organisationer som är separatistiska, även om de har organiserat den typen av möten.

Den centrala premissen bakom separatismen, som kan kritiserats, nämns tyvärr inte i den här boken. Separatistiska organisationer som vill föra samman personer med liknande erfarenheter tenderar att göra antagandet att en gemensam hudfärg/etnicitet/könsidentitet också innebär en gemensam erfarenhet. Detta antagande kan i vissa fall stämma, men är också tämligen problematiskt. Ett problem är att det osynliggör skillnaderna i erfarenhet mellan till exempel afrosvenska grupper med bakgrund i USA och Somalia. Det kan också vara problematiskt för att det kan osynliggöra andra erfarenheter som personer med en viss identitet har i kraft av andra identiteter. Detta är för övrigt en kritik som intersektionalitetsteorin för fram mot rörelser och ideologier som har en strikt separatistisk kultur.

När en grupp formulerar en identitet som förnekar relevansen av andra identiteter hos sina medlemmar tenderar den att bli dogmatisk, exkluderande och auktoritär. Enligt till exempel den radikala svartmaktorganisationen *Nation of Islam* är »amerikansk» och »svart» oförenliga identiteter. Denna typ av exkluderande extremism är dock väldigt ovanlig bland organisationer i Sverige som säger sig representera etniska eller sexuella minoriteter. Till exempel är Afrosvenskarnas riksförbund, en organisation som ibland organiserar separatistiska träffar, tydlig med att man kan vara svensk och ha en bakgrund i den afrikanska diasporan. För den här typen av organisationer är »svart» en distinkt identitet, men en som ryms inom den större svenska identiteten. Exklusiviteten är däremot en central del av den Sverigedemokratiska uppfattningen om svenskhet. Enligt denna är en person svensk, i en kulturell mening, endast om den personen inte har någon annan etnisk identitet. Att vara svensk är alltså inte förenligt med att vara same eller jude, enligt till exempel Sverigedemokraternas före detta partisekreterare Björn Söder.

Men tyvärr missar Arpi och Cwejman att utbilda sina läsare om de relevanta problemen med separatismen, och om det faktum att

dessa problem diskuteras frekvent inom den nya antirasismen.

Slutord

DEN IDEOLOGISKA MILJÖN som granskas och kritiseras i den här boken är inte oproblematiserad. Det finns drag av anti-intellektuell dogmatism, och en genuint destruktiv mobbarmentalitet kan ibland ses på sociala medier. Men denna bok missar en viktig möjlighet att analysera hur den här för vår samtid viktiga ideologiska miljö fungerar och varför. Det som istället framträder är en parodi av en ideologisk miljö bestående av förvirrade, bittra och hatiska människor. Det är möjligt att det är så författarna upplevt miljön. Men det är synd att de inte förmått lyfta sin blick från sina egna erfarenheter och försökt förstå mekanismerna bakom den nya antirasismen och dess bidrag i samhällsdebatten.

→

Karim Jebari

Referenser

- DAVIS, MIKE (2000) *Late Victorian Holocausts: El Niño Famines and the Making of the Third World*, London & New York: Verso.
- GHOSE, AJIT KUMAR (1982) »Food Supply and Starvation: A Study of Famines with Reference to the Indian Sub-Continent«, *Oxford Economic Papers* 34:2, Oxford: Oxford University Press, ss. 368–389.
- KYMLICKA, WILL (1995) *Multicultural Citizenship: A Liberal Theory of Minority Rights*, Oxford: Oxford University Press.
- MILLS, CHARLES W. (1997) *The Racial Contract*, Ithaca & London: Cornell University Press.
- SEN, AMARTYA (1981) *Poverty and Famines: An Essay on Entitlement and Deprivation*, Oxford: Oxford University Press.